

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **RWE GasNet, s.r.o.**, se sídlem v Ústí nad Labem, Klíšská 940, zastoupený VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o., se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.3.2012, č.j. 4758/12-1200-702271, č.j. 4759/12-1200-702271 a č.j. 4760/12-1200-702271,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č.j. 4758/12-1200-702271, č.j. 4759/12-1200-702271 a č.j. 4760/12-1200-702271, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 40 115 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o., se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně celkem tři žaloby, které směřovaly proti třem rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.3.2012, č. j. 4758/12-1200-702271, č.j. 4759/12-1200-702271 a č.j. 4760/12-1200-702271, kterými byla dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu Brno I ze dne 2.8.2011, č.j. 257439/11/288914710613 a č.j. 264483/11/288914710613, a ze dne 3.8.2011, č.j. 290334/11/288914710613.

Usnesením ze dne 25. 11. 2013 byly žaloby podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), spojeny ke společnému projednání.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcových odvoláních přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 s.ř.s. stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Rozhodnutím č.j. 4758/12-1200-702271 původní žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob o částku 63 420 Kč nižší oproti poslední známé dani dle řádného daňového přiznání (stanoveno na základě protokolu o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností č.j. 219576/11/288932700724).

Rozhodnutím č.j. 4759/12-1200-702271 původní žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob o částku 15 600 Kč vyšší oproti poslední známé dani dle řádného daňového přiznání (stanoveno na základě protokolu o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností č.j. 219576/11/288932700724) a současně mu bylo sděleno penále ve výši 20% z částky doměřené daně, tj. 3 120 Kč.

Rozhodnutím č.j. 4760/12-1200-702271 původní žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2010 do 31.12.2010, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 217 351 260 Kč.

Původní žalovaný v napadených rozhodnutích potvrdil závěr správce daně, že žalobce nemůže uplatnit části účetních odpisů majetku žalobce ve výši rozdílu, o které převyšují odpisy daňové podle § 24 odst. 2 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů), jako daňově uznatelné náklady podle § 24 odst. 2 písm. zc) tohoto zákona.

Tento závěr napadá žalobce podanými žalobami.

II. Shrnutí žalob

Žalobce namítá, že byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro uplatnění části účetních odpisů majetku žalobce jako daňově uznatelných výdajů dle § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, a to do výše kryté s nimi přímo souvisejícími výnosy. Těmito výnosy měly být podle žalobce příjmy, které stanovuje a povoluje v rámci své pravomoci Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“) a které žalobce řádně zúčtoval a zdanil. K prokázání tohoto tvrzení žalobce přikládá výroční zprávy za jednotlivá zdaňovací období. Žalobce ve své argumentaci poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 2/2007 a na komentář k zákonu o daních z příjmů.

Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného podpořenou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 95/2006, neboť se jedná o odlišný skutkový stav.

Žalobce poukazuje též na to, že jeho související výnosy jsou limitovány na základě rozhodnutí vydaného ERÚ. Způsob výpočtu povolených výnosů je podle žalobce upraven tzv. regulačním vzorcem, z něhož je jednoznačně patrné, prokazatelné a nezpochybnitelné, že výše povolených odpisů ovlivňuje přímo výši výnosů u společnosti v poměru jedna ku jedné. Jinými slovy čím vyšší povolené odpisy žalobce má, tím vyšší jsou i jeho výnosy a naopak. K prokázání tohoto tvrzení žalobce dokládá sdělení ERÚ č.j. 03041-1/2007-ERU ze dne 14.9.2007, č.j. 03880-1/2008-ERU ze dne 15.9.2008 a č.j. 04880-1/2009-ERU ze dne 15.9.2009, jejichž součástí jsou i průměrné ceny distribuce a parametry cenového vzorce za příslušná zdaňovací období. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by jeho postup mohl vést k uplatnění vyšších nákladů z titulu odpisů hmotného majetku, než je jeho vstupní cena podle § 29 zákona o daních z příjmů, a dále, že by tyto odpisy mohly být uplatněny v daňových nákladech za kratší dobu, než je stanovena v § 30 odst. 1 tohoto zákona. Žalobce namítá, že je povinen pokračovat v odepisování majetku započatém původním vlastníkem z původní (nižší) pořizovací ceny.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil, že je žalobce povinen starat se o majetek, který vlastní a provozuje za účelem distribuce plynu v České republice a za tímto účelem je povinen vynakládat prostředky, které hradí právě z výnosů, jež mu stanoví ERÚ.

Žalobce zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se v případě povolených výnosů nejedná o účetní odpisy ve smyslu zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), aniž by žalovaný toto tvrzení blíže odůvodnil. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že je regulován ERÚ, a na skutečnost, že jiný než regulovaný majetek nevlastní.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil závěry plynoucí z listin vydaných ERÚ. Žalobce má za to, že účetní odpisy jsou obsaženy v povolených odpisech, z čehož dovozuje přímou souvislost s výnosy. Pro prokázání svých tvrzení dokládá „Závěrečnou zprávu Energetického regulačního úřadu o metodice regulace III. regulačního období včetně základních parametrů regulačního vzorce a stanovení cen v odvětví elektroenergetiky a plynárenství“ a „Zprávu o postupu stanovení základních parametrů regulačního vzorce a stanovení cen pro II. regulační období v odvětví plynárenství“, jakož i prezentaci „Metodika regulace III. regulačního období PLYNÁRENSTVÍ“.

Žalobce odkazuje dále na to, že distribuce plynu patří mezi tzv. přirozené monopoly, a proto jsou ceny za distribuci regulovány státem, a odkazuje na znění vyhlášky č. 150/2007 Sb., o způsobu regulace cen v energetických odvětvích.

Podle žalobce je rozhodnutím ERÚ ve věci stanovení výnosů řešena předběžná otázka ve smyslu § 99 daňového řádu, neboť tato otázka je způsobilá být samostatným předmětem řízení před ERÚ. Avšak žalovaný se podle žalobce s touto argumentací dostatečně nevypořádal a existenci předběžné otázky vztahoval pouze na aplikaci § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů, což však žalobce během řízení netvrdil.

V replikách žalobce blíže rozvedl argumentaci již obsaženou v podaných žalobách. Žalobce dále doručil soudu návrh na provedení výslechu svědka Ing. J. F., bývalého předsedy ERÚ.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji i při jednání a po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný předně uvádí, že žaloby proti napadeným rozhodnutím byly doručeny opožděně.

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný odkazuje na obsah napadených rozhodnutí a uvádí, že podstatou odpisů (daňových i účetních) je postupné uplatnění vstupní ceny do nákladů. Žalovaný má za to, že právní názor žalobce zcela popírá smysl právní úpravy odpisů, zejména speciální režim pro uplatňování výdajů (nákladů) na pořízení hmotného a nehmotného majetku cestou jejich postupného odepisování.

Žalovaný zdůrazňuje úpravu obsaženou v § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů a dodává, že rozdíl, o který účetní odpisy převyšují odpisy daňové, nelze považovat za daňově účinný výdaj dle § 24 odst. 2 písm. zc) tohoto zákona. Takový postup by byl podle žalovaného možný pouze za předpokladu, že by výdaje (náklady) na pořízení nebyly vůbec daňově uznatelné.

Podle žalovaného nelze zvýšit limit stanovený v zákoně o daních z příjmů o účetní odpisy, jež převyšují odpisy daňové dle § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů. Skutečnost, že je žalobce povinen pokračovat v odepisování majetku započatém původním vlastníkem z původní (nižší) pořizovací ceny, je v tomto případě irelevantní. Žalovaný dále poukazuje na § 30 odst. 10 zákona o daních z příjmů, kde je upraveno zvýšení vstupní ceny přeceněním.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že se v případě tzv. povolených odpisů jedná o skutečné odpisy kontrolovaného zdaňovacího období. Podle jeho názoru jde jen o jednu z položek regulačního vzorce, která je takto nazvána a je administrativně propočtena. Spolu s tím poukazuje na to, že se v případě povolených odpisů jedná o mimoúčetní kategorii, která je na rozdíl od účetních odpisů tvořena odlišně - je určena pro jiné účely a upravována dle jiných předpisů. Oproti tomu správce daně podle žalovaného při stanovení základu daně vycházel ze skutečně dosažených příjmů (výnosů) a skutečně vynaložených výdajů (nákladů), nikoliv však z výnosů a nákladů plánovaných.

Žalovaný odmítá závěr žalobce, že rozhodnutí ERÚ lze považovat za předběžnou otázku, neboť o tom, zda došlo či nedošlo ke splnění podmínek pro aplikaci § 24 odst. 2 zc) zákona o daních z příjmů, není ERÚ oprávněn rozhodovat.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žaloby jako nedůvodné zamítl.

IV. Posouzení věci

Žalovaný předně namítá, že žaloby byly podány opožděně.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Ze spisu vyplynulo, že napadená rozhodnutí byla žalobci doručena dne 27. 3. 2012. Poslední den lhůty k podání žaloby pak připadl na neděli (dne 27. 5. 2012). S ohledem na § 40 odst. 3 s. ř. s. je v takovém případě posledním dnem lhůty následující pracovní den. Žaloby byly předány k poštovní přepravě v pondělí 28. 5. 2012. Žaloby tak byly podány včas.

Současně se jednalo o žaloby podané osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a žaloby byly přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadená rozhodnutí byla přezkoumána v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud shledal žaloby důvodnými.

Žalovaný v napadených rozhodnutích dospěl k závěru, že části účetních odpisů majetku žalobce, kryté přímo souvisejícími zdanitelnými výnosy, nelze akceptovat jako snížení výsledku hospodaření, neboť takové části účetních odpisů jsou daňově neúčinné. Podle žalovaného se jedná o rozdíl „povolených odpisů“ a odpisů daňových vypočtených podle § 26 až § 33 zákona o daních z příjmů. „Povolené odpisy“ přitom nejsou účetními odpisy, nýbrž odpisy pro účely kalkulace podle regulačního vzorce, kterým každoročně stanovuje ERÚ distributorovi plynu výnosy. „Povolené odpisy“ se tedy netýkají konkrétního majetku, ale jedná se o upravenou sumu odpisů, která vychází ze stanovené základny, která nekoresponduje s výpočtem odpisů podle § 26 až § 33 zákona o daních z příjmů. O „povolených odpisech“ nebylo účtováno v roce 2008, resp. 2009 a 2010, ale jedná se o skutečné účetní odpisy z roku 2003, které mají pokrýt náklady na prostou reprodukci aktiv tak, aby neklesala jejich zůstatková hodnota.

Podle žalovaného výši daňových odpisů hmotného majetku, které mimoúčetním způsobem ovlivňují základ daně, stanovuje § 26 až § 33 zákona o daních z příjmů. Pouze v této výši pak lze odpisy hmotného majetku podle § 24 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů uznat jako daňový náklad. Aplikace § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů tak nepřipadá v úvahu. Byť citované ustanovení odkazuje na § 25 zákona o daních z příjmů, je třeba mezi výdaji zde uvedenými rozlišovat. Podle žalovaného se výdaje na pořízení hmotného a nehmotného majetku od ostatních výdajů v tomto ustanovení uvedených liší, neboť je ve skutečnost uznat lze – postupně prostřednictvím daňových odpisů.

Žalobce v žalobě naopak namítá, že splnil podmínky pro uplatnění § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů.

Podle tohoto ustanovení lze uplatnit výdaje (náklady), které nejsou podle § 25 tohoto zákona výdaji (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a to jen do výše příjmů (výnosů) s nimi přímo souvisejících za podmínky, že tyto příjmy (výnosy) ovlivnily výsledek hospodaření ve stejném zdaňovacím období nebo ve zdaňovacích obdobích předcházejících.

Ustanovení § 25 odst. 1 písm. zg) zákona o daních z příjmů uvádí, že za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat účetní odpisy dlouhodobého majetku (s odkazem na zákon o účetnictví) a hodnotu majetku nebo její část zaúčtovanou na vrub nákladů, který není dlouhodobým majetkem podle zvláštního právního předpisu, ale zároveň je hmotným majetkem nebo nehmotným majetkem podle §§ 26 až 33 zákona o daních z příjmů.

Ustanovení § 24 odst. 2 písm. ze) zákona o daních z příjmů tak obsahuje hned dvě omezující podmínky: jednak se musí jednat o náklady, které podle § 25 zákona o daních z příjmů nejsou výdaji (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a současně je lze uplatnit jen do výše příjmů s nimi přímo souvisejících za podmínky, že ovlivnily výsledek hospodaření ve stejném zdaňovacím období nebo v obdobích předcházejících. Tyto podmínky musí být splněny současně.

Soud tedy posuzoval, zda žalobce podmínky citovaného ustanovení splnil, resp. zda je v souladu se zákonem názor žalovaného, že žalobce podmínky citovaného ustanovení nesplnil.

Žalovaný předně dospěl k závěru, že žalobcem uplatněné „povolené odpisy“ jsou jinou kategorií než účetní odpisy (tj. odpisy ve smyslu zákona o účetnictví). Podle žalovaného se sice při jejich určení vychází ze základny pro účetní odpisy, nicméně způsob jejich stanovení je odlišný, neúčtuje se o nich, nevztahují se ke konkrétnímu majetku, vycházejí ze základny účetních odpisů jiného účetního období a jsou ovlivněny celou řadou faktorů.

S tímto závěrem však nelze souhlasit. Soud má naopak za to, že „povolené odpisy“, jak jsou stanoveny ERÚ, jsou účetními odpisy, a to právě proto, že vychází ze základny pro účetní odpisy. „Povolený odpis“ je tedy účetním odpisem, který je pouze pozměněn určitou metodikou výpočtu. Touto metodikou dochází ke změně výše účetních odpisů, které v konkrétním roce mohou vstoupit prostřednictvím regulačního vzorce a prostřednictvím povolených výnosů do konečné ceny. Byť se jedná o odpisy částečné, stále jsou to odpisy účetní.

Nic na tom nemění skutečnost, že konkrétní výši „povolených odpisů“ ovlivňují v rámci regulačního vzorce i jiné faktory. Ani tato skutečnost totiž nemůže jakkoli změnit podstatu „povolených odpisů“, kterou jsou účetní odpisy; prostřednictvím regulačního vzorce pak může docházet toliko ke změně výše těchto účetních odpisů. „Povolené odpisy“ jsou tedy účetními odpisy v určité limitované výši; i přes tuto limitaci pak zůstávají odpisy účetními.

Skutečně by podle zdejšího soudu postrádalo základního logického smyslu, pokud by měly „povolené odpisy“, jak je konstruuje ERÚ i zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v § 19a odst. 1 („*Při regulaci cen*

přenosu elektřiny, přepravy plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu postupuje Energetický regulační úřad tak, aby stanovené ceny pokrývaly nezbytně nutné náklady na zajištění efektivního výkonu licencované činnosti, dále odpisy a přiměřený zisk zajišťující návratnost realizovaných investic do zařízení sloužících k výkonu licencované činnosti. To neplatí v případě cen za mezinárodní přepravu plynu, pokud Energetický regulační úřad rozhodne o odlišném postupu tvorby těchto cen založeném na tržním způsobu. V případě elektroenergetiky Energetický regulační úřad zohlední i předvídatelnou budoucí poptávku a požadavky na provozní zabezpečení přenosové soustavy a distribučních soustav“.) představovat úplně jinou kategorii než účetní odpisy. Smyslem „povolených odpisů“ je totiž vytvoření finanční rezervy ke konkrétnímu majetku (distribuční soustavě), o němž je účtováno.

Skutečnost, že při stanovení „povolených odpisů“ vychází ERÚ ze skutečných účetních odpisů, plyne i ze správního spisu. Konkrétně např. z přípisu ERÚ nazvaného „Parametry pro stanovení cen distribuce pro rok 2009“ z 15. září 2008, v němž je uvedeno, že „odpisy jsou do povolených výnosů na rok 2009 zahrnuty ve výši skutečných účetních odpisů vykázaných v regulačních výkazech za rok 2007.“

Nelze přitom souhlasit ani s názorem žalovaného, že se o povolených odpisech neúčtuje a že se nevztahují k žádnému konkrétnímu majetku. Je třeba totiž poukázat na vyhlášku č. 404/2005 Sb., o náležitostech a členění regulačních výkazů včetně jejich vzorů a pravidel pro sestavování regulačních výkazů. Tato vyhláška ukládala držitelům licencí vedení regulačních výkazů. Mezi tyto výkazy patřily i tzv. výkazy aktiv. Podle § 3 odst. 5 této vyhlášky výkazy aktiv obsahují provozní aktiva a ostatní dlouhodobý majetek a jsou vykazovány v účetní pořizovací ceně a v účetní zůstatkové ceně. Provozními aktivy přitom tato vyhláška rozumí dlouhodobý majetek nezbytný pro zajištění příslušné licencované činnosti. Nelze tedy souhlasit s tím, že by se o povolených odpisech neúčtovalo a že by se tyto odpisy nevztahovaly ke konkrétnímu majetku (k distribuční soustavě).

Závěr, že „povolené odpisy“ jsou odpisy účetními, přitom potvrzuje i skutečnost, že v roce 2010 uznal ERÚ jako „povolené odpisy“ veškeré účetní odpisy, tedy nejenom jejich část, jak se stalo v letech 2008 a 2009. Výše „povolených odpisů“ se tedy shodovala s výší účetních odpisů.

Nelze přitom souhlasit s tím, že by si žalobce daným postupem (postupem podle § 24 odst. 2 písm. zc/ zákona o daních z příjmů) nárokoval vyšší část daňových odpisů. Uplatnění rozdílu, o který účetní odpisy převyšují odpisy daňové, představuje odpisy účetní, které ve smyslu § 25 odst. 1 písm. zg) zákona o daních z příjmů nelze uplatnit jako daňový náklad. Tím se tento rozdíl dostává do režimu § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů. Právě uvedený závěr považuje zdejší soud za souladný s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 5 Afs 95/2006-80, publ. pod č. 1225/2007 Sb. NSS, dostupném na

www.nssoud.cz, podle něhož je účelem § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů umožnit uplatnění výnosů (nákladů) v souladu s § 24 odst. 1 i pro náklady, na které by uvedené ustanovení jinak nedopadalo, neboť je obecně za výdaje (náklady) považovat nelze.

Pokud žalovaný namítá, že by v takovém případě postrádalo smysl ustanovení § 24 odst. 2 písm. a) a potažmo i § 26 až § 33 zákona o daních z příjmů, souhlasí soud se žalobcem, že tato ustanovení nedopadají na odpisy účetní (vyložené § 25 odst. 1 písm. zg/ zákona o daních z příjmů), ale na odpisy daňové.

Soud se přitom ztotožňuje se žalobcem, že souvislost mezi výnosy a „povolenými odpisy“ vyplývá v žalobcově případě z § 19a odst. 1 energetického zákona. „Povolené odpisy“ tedy přímo souvisí s výnosy žalobce, které má na základě povolení ERÚ z provozu licencované činnosti (tj. za distribuci plynu). Výše „povolených odpisů“ totiž na základě regulačního vzorce přímo ovlivňuje výši výnosů žalobce. Mezi konkrétními příjmy a výdaji, které by jinak uznatelné nebyly, tedy existuje vzájemná souvislost a jsou součástí nákladů a výnosů ve stejném zdaňovacím období. ERÚ totiž stanovuje výši výnosů (a povolených odpisů) pro každé konkrétní zdaňovací období a povolenými výnosy tak dochází k ovlivnění výsledku hospodaření v témže zdaňovacím období.

Je třeba tedy uzavřít, že podmínky aplikace § 24 odst. 2 písm. zc) zákona o daních z příjmů byly v daných případech splněny, neboť „povolené odpisy“ žalobce představují náklady, které nejsou podle § 25 odst. 1 písm. zg) zákona o daních z příjmů náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů, a současně s nimi přímo souvisí výnosy žalobce z provozu licencované činnosti.

Soud přitom nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navržené listinné důkazy, neboť prokazují skutkový stav, o němž není mezi stranami sporu a nemohou tedy ani přispět k dalšímu objasnění věci. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k navrhovanému výsledku bývalého předsedy ERÚ. Spotu totiž bylo výlučně o otázku právní, nikoli skutkovou.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žaloby důvodnými, a proto napadená rozhodnutí jako nezákonná zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3x 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně za tři úkony právní služby po 2100 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika. Vzhledem k tomu, že došlo ke spojení tří samostatných žalob, je třeba odměnu zvýšit o 2x 1050 Kč; k tomu tři režijní paušály po 300 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 3, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Dále jeden úkon právní služby za 3100 Kč (zvýšený s ohledem na spojení věci na 9300 Kč) s režijním paušálem 300 Kč – účast na jednání dne 27. 3. 2013 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a g), § 12 odst. 3, § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012

Na cestovním dále náleží náhrada ve výši 2615 Kč za cestu ze sídla zástupce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu osobním automobilem s průměrnou spotřebou 7,1 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci; z toho 1068,40 Kč (7,1 : 100 x 418 km x 36,00) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 1546,60 Kč (418 km x 3,70 Kč) jako základní náhrada; podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad.

Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se tedy jedná o částku 40 115 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. 4. 2014

David Raus
předseda senátu